

No 2

Februar 1881

7. Hærg

Entered at the post office at La Crosse, Wis., as second-class matter.

Elise Bruce

eller

Martyrbarnet.

I Skotland, "Bjergenes og Flodernes Land", har der i fordums Tid raset frygtelige Forfølgelser mod Herrens Menighed, og mange tro Guds Børn have der med sit Liv maattet besegle sin Bæjendelse.

Elise Bruce er Navnet paa en af disse unge Martyrer, hvis Minde endnu lever blandt Herrens Venner i Skotland. Hun var Datter af en troende Mand ved Navn John Bruce, der i lang Tid var Gjenstand for den heftigste Forfølgelse, fordi han bæjendte sig til den skotske Frikirke. Til Oplysning for vore unge Læsere skulle vi bemærke, at de, som den Gang havde Magten i Landet, søgte at forvanske den sande Kristendom og paatvinge Folket en falsk Lære og Tro. Da opstod kristelige Mænd, der aabent erklærede, at de ei vilde erkjende nogen Anden end Kristus for Kirkens Herre og Overhoved, samt begjærede Frihed til at dyrke Gud efter Kristi Lov og deres egen Samvittighed. Denne frimodige Erklæring hjalp

dog Intet. Kong Karl II besluttede at paatvinge sine Underfaatter sin egen Religion, og de, som negtede at antage den, bleve anklagede for Kongens Domstole og behandlede med den yderste Haardhed. Man ved med Bished, at flere Tusinde Mennesker mistede Livet under disse Stridigheder. Wilhelm III's Ankomst til Britannien satte endelig en Grændse for de grusomme Forfølgelser. Han aabnede Fængslernes Døre og bæjendtgjorde Samvittighedsfrihed for de Fortrykte. De adspredte Venner mødtes atter, opløste Familiebaand knyttedes paaany, og assatte Pæster bleve igjen indsatte i deres Embeder. Men inden dette lykkelige Tidspunkt indtraf, vare Tusinder og atter Tusinder faldne for Sværdet eller havde lidt Hungersbøden i en eller anden Bjerghule, hvortil de havde taget sin Tilflugt.

Vi gaa nu tilbage til Beretningen om Elise Bruce, John Bruce's ældste og mest afholdte Datter. Hun havde tilbragt sin lykkelige

Barnsdom inden Hjemmets fredelige Kreds, hvor hun var bleven omhyggeligt opdragen og undervist i Bibelsens dyrebare Sandheder. Sig en adelig Sød havde disse Sandheder slaaet dybe Rødder i hendes unge Hjerte, og den stod der nu i en sjon og lovende Bæst. Paa denne Tid udbrod Forfølgelsesstormen over Landet.

En Dag styrtede en Nabo ind i Huset og hvæfede forskrækket til Elisas Fader: "Fly, John! Filisterne ere over dig!"

Bruce standsede ikke for at høre Mere. Sig et jaget Raadbyr ilede han ud af Huset, og da han saa sig tilbage, blev han allerede var en Trop Dragoner, anførte af den grusomme og almindelig frygtede Klaverhouse, der paa sin slyrige Hest travede over den lille Bæk, som stød lige ved Foden af den Bjergaas, paa hvilken John Bruces Bolkig var beliggende. Et eneste Blik var nok til at vise ham Faren, og inden nogle Sekunder var han forsvunden bag Bjergene, der i vidt Maaestæt reiste sig omkring Bygningen. Han kjendte godt enhver Hule og ethvert Gjemmested i disse Bjerge, hvor hans Troesbrødre holdt sig skjulte. Inden en halv Time naaede han en lang, mørk Hulvei, og paa et givet Tegn aabnedes den for ham af dem, som befandt sig inde i Hulen. Blandt disse Flygtninge var hans egen Halvbrøder og Menighedens forrige Præst. Her vidste han sig nu i Sikkerhed.

Men medens han i sin store Angest løb op mellem Bjergene, vare Dragonerne imidlertid trængte ind i Huset. Her fandt de da blot Fru Bruce, omgivet af sine Børn, der klynge de sig fast til hende, som frygtede de for sit Liv; og de vilde Karle, som vare trængte ind i Hjemmets Helligdom, syntes ogsaa istand til at begaa hvilken som helst Volds gjerning.

Til Svar paa alle deres overmodige og uforstaaende Spørgsmaal, svarede Fru Bruce overensstemmende med Sandheden, at hun ikke vidste, hvor hendes Mand befandt sig. Men dette Svar tilfredsstillede ikke Troppens Anfører, der traadte frem, satte sin Pistol for hendes Bænde og sagde:

"Kvinde, sig mig strax, hvor jeg kan finde din Mand?"

"Jeg kan ikke sige det," svarede hun. "For

Gud kan jeg sige, at jeg ikke ved, hvor han er."

"Da skal du faa smage paa Torturen. Med Fingerstroken tænker jeg nok, vi skulle faa dig til at bekjende Alt".

"J kunne pine mig, saa meget J ville, jeg kan dog ikke sige, hvad jeg ikke ved", svarede den ængstelige Kvinde.

"Gjemmetsjøg siebliffelig Huset", befalede Klaverhouse sine Soldater. "Dg findes han skjult nogetsteds her, skal den gamle Her faa sin forfjente Løn for sin Løgn." Hurtig spredte Soldaterne sig overalt i Huset og dets Omgivelser; men deres Søgten var forgjæves, og den ene efter den anden kom tilbage men den samme Efterretning, at Bruce ikke var at finde nogensteds.

"Nuvel, J kunne nu for det Første forkriffe Eder med det Bedste, Huset formaar, og senere skulle vi fortsætte vore Eftersøgelses", svarede han. "Dg hvad Dem angaar, min Frue," fortsatte han, vendt til Fru Bruce, "da vil jeg sige Dem, at hvis vi opdage mindste Tegn til, at De eller Deres Børn staa i nogen som helst Forbindelse med ham, skulle vi nok finde Midler til at tvinge Eder til at opgive hans Tilholdssted."

Fru Bruce og hendes Børn forbleve tause og viste sig saa spielige, som det var raadeligt ligeoverfor saadanne lavhjertede Menneffer; men saavel paa Moderens som Børnernes Ansigter, ligesom Elise ned til den lille treaarige, lystige Sandy, der var sin Moders Yndling, kunde man læse Beslutningen om ved første Leilighed at søge den Forbindelse med John Bruce, som saa strengt blev dem forbudt.

"Hvorledes kunne de engang tænke, det gif an at forbyde Hustru og Børn at have noget Samkvem med deres egen Hgtejælle og Fader, og ikke hjælpe ham, naar han befandt sig i saa stor Nød," udbrod Fru Bruce, saasnart Dragonerne vare redne bort. "De forstaa nok Lidet, hvad John Bruce er for os."

Dage og Uger hengik, og den løfterige Vaar efterfulgtes af den deiligste Sommer; men endnu havde John Bruce ikke bovet at vende tilbage til sin Familie. Han var fremdeles en fredløs Mand, der skjulte sig blandt Bjergenes Huler og Revner. En enkelt Gang

listede han sig krybende paa Hænder og Fødder gennem Mos og Krat ned til sit Hjem, ængstelig for at opdages af nogen Soldat eller Spion. Hvor dyrebare vare ikke disse korte Besøg! Ingen andre end Fru Bruce og Elise vidste Noget om dem; thi det var ikke raadeligt at betroe de yngre Børn en saa farlig Hemmelighed.

Elise var derfor ogsaa den Æneste af Familien, som blev betroet at bringe Levnetsmidler til den Hule, hvor hendes Fader holdt sig skjult. Hendes Vandringer did stede for det Meste om Natten — især naar Stjernehimlen var bedækket af Skyer, og Stilhed og Mørke raadede overalt. Naar hun nærmede sig Hulen, efterlignede hun Skovduens Lyd for at blive bemærket af de ulykkelige Flygtninger, og, saasnart hun havde sat sin Kurv i Mosen paa et bestemt Sted, skyndte hun sig strax derfra. Et Par Gange, da Veien syntes mindre usikker, trøb hun ind i Hulen og bragte Efterretninger mellem Fangerne og deres Benner. Dette var dog farlige Besøg; thi Dragonerne og deres Spioner holdt skarpt Udsigt efter dem, som de vidste maatte bringe Flygtningerne Levnetsmidler, eller som opholdt sig paa mere utilgjængelige Steder; Mange vare ogsaa blevne opdagede og havde maattet udstaa de forfærdeligste Pinser for derved at formaaes til at opgive sine Benners Tilflugtssted.

En Aften, før Mørket rigtig var faldt paa, begav Elise sig paa sin Vandring, og det lykkedes hende uden Hindringer at tilbagelægge den største Del af Veien. Hendes Tanker vare ganske optagne af det tilstundende Møde med Faderen. Hun havde at bringe sin Moders Kjærlighedsfulde og sømme Hilsen, Hugh's Yængsel efter at faa gjense sin Fader, og lille Sandys Klagen om det fremmede Land, hvorhen han troede, hans Fader havde begivet sig. Fremdeles skulde hun bede ham være meget forsigtig, og ikke saa snart komme hjem, da Klaverhøuse og hans Tropper atter befandt sig i Naboskabet. Alt dette og meget Andet ihjelsatte hendes Tanker, medens hun hurtig gik fremad i Retning mod Bjerghulen, da hun pludselig anholdtes af et Par Soldater, der havde ligget skjult i Krattet. De befalede hende strax at fremvise, hvad hun havde med

sig. Hun standsede siebliffelig; thi ikke at adlyde havde kostet hende Livet.

"Det er blot nogle Kager og Brød og en liden Draabe Vin," sagde den lille Pige skjælvende. "Al, snille Herrer, tag det ikke fra mig!"

"Vi skulle ikke alene tage det fra dig, men du skal ogsaa selv følge med os for at sige vor Kaptein, hvorhen du skulde gaa, og til hvem dette var bestemt," sagde Soldaterne karst.

Herpaa grebe de raa Soldater Pigen og drog hende med til Klaverhøuses Kvarter. Elise var blot 14 Aar gammel og ikke stor for sin Alder, og Soldaternes haarde og barse Behandling bragte hende til at skjælve af Frygt; dog sølte hun sig snart stærk i Kristi Kraft og besluttede hos sig selv, at hverken Vold eller List skulde formaa hende til at forraade sin Faders eller hans Benners Tilflugtssted.

Snart viste Klaverhøuse sig omgoven af nogle Mænd. Han ved henimod de Kommen- de og mødte dem paa Gletten. Da han saa Pigen i Dragonernes Hænder, ved han frem, forvisset om nu at have naaet sit Maal; men han tog feil; thi Elise frygtede ikke mere for ham end for hans Mænd.

"Ha, ha!" lo han vildt, "nu kunne vi da være visse paa at have den gamle Ræv i Nærheden, siden vi have faaet fat paa Pigen. Sig mig nu strax, mit vakre Barn, hvor din Fader opholder sig, ellers skal jeg nok tvinge dig dertil," forfattede han. "Skulde du ikke netop nu gaa til ham med Mad og Drikke?"

Hun stod en Stund stille og betænkte sig; men hun kunde ikke bekvemme sig til at sige en Usandhed. Hun saa op paa ham med et udsælt Blik og med Taarer i Øinene, der skulde have vakt Medlidenhed hos ethvert mindre forherdet Menneske, end han var; og saa svarede hun:

"Min Herre, jeg kan ikke sige Dem det."

"Sig heller, at du ikke vil det, du lille usoflammede Tingest; men betænk, i hvis Hænder du nu er, og svar mig strax! Hvor er din Fader?"

Men Elise svarede Intet.

"Svar mig!" brølede Klaverhøuse. "Ved du ikke, hvor din Fader er skjult?"

"Jo, jeg ved det," svarede Barnet frygtfomt.

"Nuvel, saa sig os det! Det er Alt, hvad vi begjære af dig."

"Jeg kan ikke sige Eder det. Al, tvinger mig ikke; thi jeg skulde hellere ville dø end sige det."

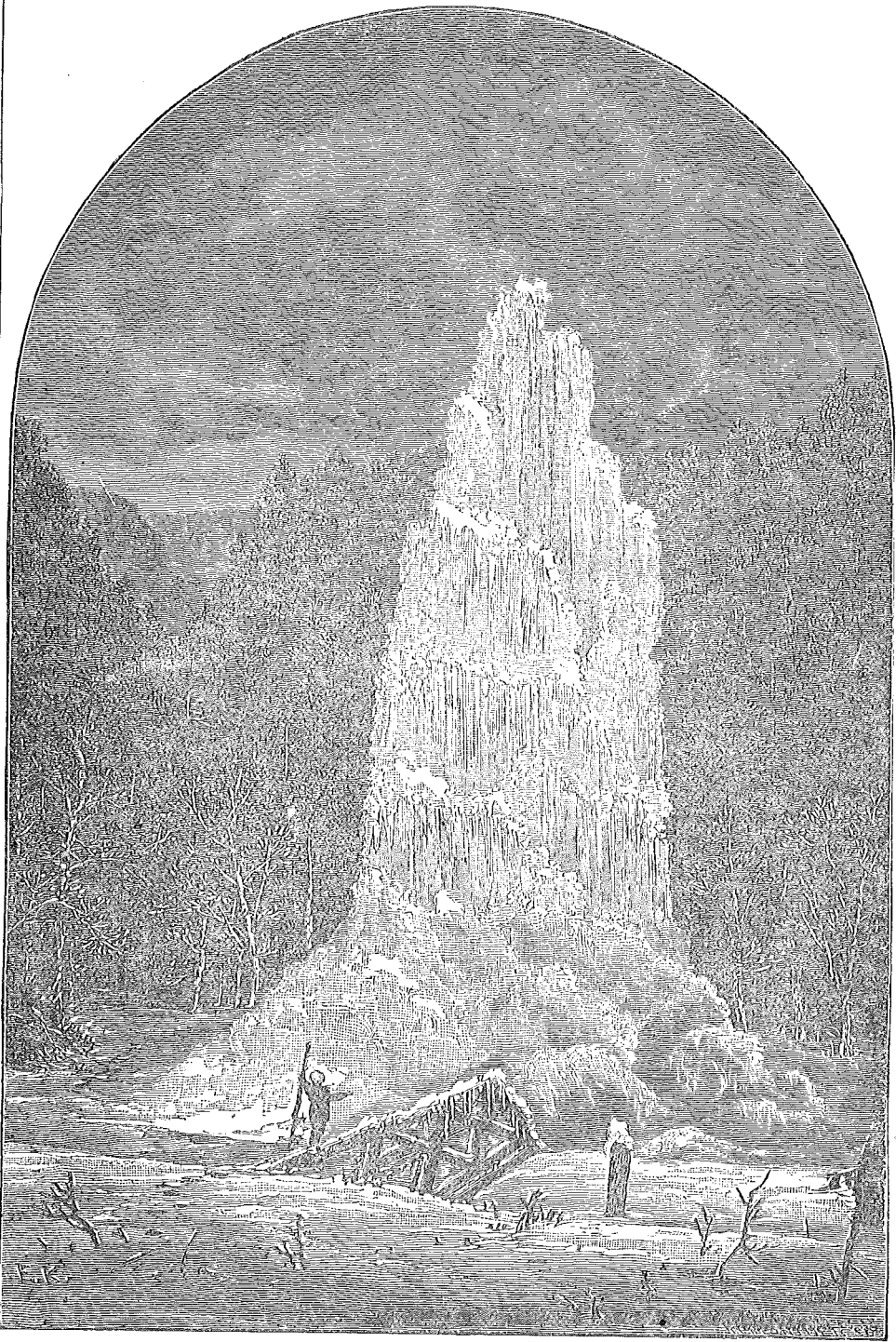
"Virkelig! Du skal blot faa en Forsmag af Pinserne, som vente dig, min unge Ven, saa faa vi siden høre, om din Tunge er lige suar til at tale om Døden; men det har du

lært af din gamle salmesyngende Fader. Vi skulle snart hjælpe den gamle Næv ud af denne Verden."

(Fortsættes.)

En meget plaget Børnepige.

Et ved Bløttertids blussende Springevæld

Paa Alleghany-Bjergenes Top ligger en liden By, som hedder Kane og er den høiest liggende Station ved Philadelphia-Erie Jernbanen. I Begyndelsen af Aaret 1878 borede man en Brønd i Byens Nærhed i Haab om at finde Olie. Men i Stedet derfor fandt man store Oliegasaarer, som ved Antændelse fremkaldte den mærkværdige Foreteelse, som paa vort Billede er fremstillet. Vand samles nemlig ganske hurtigt i Brønden, og, naar en tilsvæffelig Mængde Gas har samlet sig under Vandet, kastes dette i Beiret, ofte til en Høide af 1000 Fod og derover. Gasen og Vandet blandes sammen, og, naar man antænder dette Vand-spring, opstaa utallige saakaldte Natregnbuer af en overordentlig Skjønhed og Farverigdom, saa at Beskueren deraf næsten nodes til at udbryde: "Hvor herlige ere dine Gjæringer, Herre Zebaoth!"

I det Stille.

Brimmelen paa Gaderne var ophørt; de enkelte Nattevandreres hurtige Skridt hørtes med stedse længere Mellemrum, indtil de tilsidst aldeles hendøde. Lydene fra Menneskenes Vøliger vare saa og matte; Himmelens vare ganske skulte af tætte og mørke Skyer. Mørk og tung rullede Floden fremad, ikke et eneste Lys viste sig paa dens rolige Overflade, og den tunge Stenbro, der hang over dette mørke Dyb, syntes færdig til at styrte ned i det. En Mand stod bøiet over det lave Rækværk og saa ned i Floden. Havde Matten ikke været saa uigjennemtrængelig mørk, vilde man have seet en bøiet og udpint Skikkelse og et Ansigt, hvorpaa Brøde og Glendighed havde trykket sit skændige Stempel. Man vilde da have kunnet opdage den vilde Fortvivlelse, der brændte i disse Aine, der for længe siden havde glemt at straa- le af Glæde.

Bistnok var Floden dernede mørk, men dog var Mandens Hjerte mørkere. Blod og røvet Guds Klæbde ved hans Hænder, brudte Eder og skrækkelige Forbandelser havde besudlet hans Læber. Enhver Haand var løftet mod ham, Lovens Sværd hang truende over hans Hoved — Samfundet raabte et enstemmigt Be over

ham, og hid var han nu kommen i denne ensomme Time for at afslutte sin forbryderste Bane med en sidste Forbrydelse: *Selvmord*. Han bøiede sin fugtige Pande mod den kolde Sten — hvorfor nølede han? Forunderligt — i dette Øjeblik, da han troede at have afsluttet sit Regnskab med Verden, rullede Samvittigheden vilde, blodige Scener fra et forseilet Liv op for ham. Forgjæves søgte han at slippe bort fra dem: det Heirundne trængte ham stedse nærmere ind paa Livet og viste sig stedse i nye Billeder; men de bare dog alle det samme Præg, alle havde samme Oprindelse. Men se, der blinker en Lykning for ham, den Ulykkelige, blandt de mørke Skygger: Mindet om et stille Hjem, en Moders Favn, en Moders Lærdomme, en Moders Bønner dukkede frem for ham. Svagt og uthydligt er fra først af dette Billede; men nu træder det klarere, tydeligere frem. Det er, som han ser, hvorledes den spæde Søn voxer op til Yngling — han er sine Forældres Glæde og Haab. Da rebes der et Dødsleie, hans Moders. Men over dette Billede hænger et Taagesløv; gjennem denne Taage skjelner han dog et blegt, et listigt Ansigt, over hvilket er bredt en usigelig Glæde og Klarhed, og de dødskolde Læber udtalte Ord fulde af Liv og Salighed. Disse guddommelige Ord mindes han dog ikke; de ere druknede i et Hav fuld af skjærende Mislyd. Al, dette Hav, det begyndte først saa sagte med en lofende Tone; men siden bruste det stedse høiere og vilde, det drog ham ind i sin Hvirvel, og dets Volger sloge sammen over hans Hoved. Og nu hiet den mørke Flod dernede paa ham — den vækker ham sin naturlige Favn.

Det listige Munde om Moder og Hjem havde stillet den gunstomme Birtelighed endnu klarere frem for hans Aine. Han sølte en Gysen gjennem sig, hans Lemmer skjælv. Han havde en svag Rængsel efter at mindes de Ord, som hans døende Moder havde udtalt, men forgjæves. Nu spingede han sig op paa Rækværket og stod et Øjeblik opreist, et rædselsfuldt Billede paa Syndens Forbandelse. Det var kun et Skridt imellem ham og den evige Dom — og han tog dette Skridt. Flodens Bryst udstødte et dybt Suk, da den Ulykkelige styrkede sig i dens Favn.

Da stintedes et Lys i Matten. En liden Farkost skjed frem fra Brohvelvingen. Nogle Sekunder fulde af Angest og Uvisshed raadebe i den lille Vaad; men snart laa den mørke Mand udstrakt paa Bunden af Vaaden. "Gud være lovet og priset!" var den første Lyd, der naaede hans Øren. Skinet af Hygten faldt paa hans dødsblege Ansigt, han lukkede Øinene, Skinet blændede ham. Da følte han en blød og varm Haand, der tørrede Vandet af hans vaade Pande. Han saa op. Et Par straalende Barne-øine saa forundret og medlidende paa ham.

"Du faldt i Vandet, men den gode Gud reddede dig; er du ikke glad?"

En underlig Dirren for gjennem Mandens Sjel. Disse Ord traengte som en Pil ind i hans Hjerte.

De Personer, som Gud benyttede som Redskab til at redde denne Mand, da Dødens Bolger havde omringet ham, vare Jesu Venner og Tjenere. De førte den Ulykkelige til sit Hjem og behandlede ham med den Kjærlighed, som Kristus indgyder i Sines Hjerter. De spurgte ikke efter hans foregaaende Liv; men de randsagede Skrifterne med ham, talte med ham om den Ven, der har hengivet sit Liv for Syndere, og bad om hans Sjels Frelse.

Omstøder fortalte han dem sit Livs sørgelige Historie og endte med at spørge: "Findes der Naade ogsaa for mig?" Ja, der fandtes. Det begyndte at dages. Morgenstjernen gik op i hans Hjerte. Han, som ikke længer duede for Jorden, for Samfundet — se, han duede dog for Himmelen. Jesus elskede ham, Jesus rakte ham sin Frelserhaand og førte ham over Dybet hen til sig. Jesus stillede sig imellem ham og Sinai Flamme, indtil han Ingen eller Intet saa uden Jesus alene.

Den Beslutning, som i disse Nødens og Stridens Dage og Maaneder var modnet i hans Sjel, nemlig at fremstille sig for den menneskelige Retferdigheds Domstol med en fri og aaben Bekjendelse af den Brode, han havde forøvet, blev nu udført. Dommen lød paa livsvarigt Fængsel; men dette Fængselskab blev ikke langvarigt; thi Gud, hvis Naade og Barmhertighed er stor mod dem, som hengioe sig til Ham, kom og brød Fængselskabets Mure ved sin Tjener, Døden. Men forinden hjempebes der dog endnu mangen Kamp i det bri-

stende Hjerte; Syndens rædselsfulde Minder kom endnu en Gang og saarede dybt hans Bryst; men Jesus vandt dog sit Seiersbytte, og de Ord, hvormed hans forklarede Moder udaandede sin Sjel, vare ogsaa de sidste, som gik over hans døende Læber: "Jesu Krist, Guds Søns Blod rensar os af al Synd." 1 Joh. 1. 7.

* * *

Sig til dem: Saa saudt jeg lever, siger den Herre, Herre, jeg har ikke Behag i den Ugudeliges Død, men deri, at den Ugudelige vender om fra sin Vei, at han maa leve. Vender om, vender om fra Eders de onde Veie! thi hvorfor ville I dø, Israels Hus? (Ez. 33, 11).

En vakker Skuemynt.

De nødlidende Protestanter i Pfaltz' lode i 1720 præge en Skuemynt. Paa den ene Side saa man øverst oppe en tung, mørk Sky, nedenunder en Due, svævende i Luften over Verdenshavet; skrækket ved Lynet fra Skyen slagrer den hid og did urolig og fuld af Angest. Under-skriften nedenunder lyder:

"Hvorhen skal jeg dog fly
Fra Lovens Tordensty?"

Paa den anden Side ser man midt i Havet en høi Klippe, hvorpaa den forskæfede Frelser staar, og Under-skriften lyder:

"Alene til dig, Herre Jesu Krist,
Staar alt mit Haab paa Jorden."

Nyttige Lærdomme.

1.

I det menneskelige Liv er der Intet, man glemmer saa let, som at multiplicere, selv om man har lært det nok saa godt i Skolen og kan det nok saa godt. Og dog lærer man i Skolen for Livet, og Visdom bestaar ikke i Viden, men i den rette Anvendelse og Udøvelse af sin Kundskab.

En kan den ene Dag med den anden give blot 5 Cents ud til Unytte. Mangen En, som har de 5 Cents nodig, gjør det og mener, det er dog ikke saa Meget. Men i et Nav er

det 365 5 Center og i tredive Aar 10,950 5 Center. Facit \$547.50 bortkastede Penge, og det er dog Meget.

En Anden kan den ene Dag med den anden tilbringe to Timer i Lediggang og til Unytte og mener hver Gang, at for idag kan det gaa an. Men det løber i et Aar op til 730 Timer og i tredive Aar til 21,900 Timer. Facit: 912 Dage gaaede tabt af det korte Liv. Det er endnu Mere end 547 Dollars for den, der tænker sig lidt om. — Jorden er 5 400 geografiske Mile i Omkreds. Det er et langt Stykke Vej. Men, naar En kunde gaa i lige Linie og han vilde hver Dag blot gaa en halv geogr. Mil, eller omtrent $\frac{2}{3}$ eng. Mil, saa kunde han i sit tredivte Aar være hjemme igjen. Deraf kan man lære, hvor vidt et Menneske i sit Liv efterhaanden kan bringe det, naar han daglig anvender blot en halv Time til et eller andet Nyttigt, og hvor langt videre endnu, naar han anvender hver Dag og hver Time til at blive fuldkomnere og bedre og til at befordre sit eget og Sines Vel. Men den, der aldrig begynder, han naar aldrig Enden, og den, der ikke er fornøiet med Lidt ad Gangen, han erfarer aldrig, hvorledes man lidt efter lidt kan komme til Meget. Den, der ikke sparer paa Skillingen, faar aldrig Daleren.

2.

En Aar kan spørge Mere, end ti Bise kunne besvare. Det er to Gange sandt. For det Første kan vel den største Daare gjøre et Spørgsmaal, hvorpaa den største Bismand ikke kan give ham Svar. Thi det er lettere at spørge end at svare, som det er lettere at fordrø end at give, lettere at kalde end at komme. For det Andet kunde den Bise maasse ofte give Svar, men han vil ikke, fordi Spørgsmaalet er dumt eller gjøres af Drdfløveri eller sfer i Altide. Tid og mangen Gang fjender man med Lethed Daaren paa hans Spørgsmaal, Bismanden paa hans Tausshed. Intet Svar er og saa et Svar. Doktor Luther blev engang spurgt, hvad Børherre dog havde taget sig for i den lange Ewighed for Verdens Skabelse. Herpaa svarede denne fromme og vittige Mand: Børherre havde siddet i en Virkeskov og bundet Ris til dem, som gjorde unyttige Spørgsmaal.

Gaade.

1.

Det sendes i Ost, det sendes i Vest,
 Det sendes til Fods, det sendes til Hest,
 Det sendes i Negn, det sendes i Blæst,
 Det sendes i Nød, det sendes til Fæst,
 Det sendes af Bært, det sendes af Gjest,
 Det sendes til Doktor, det sendes til Præst.

2.

Du ser det hos rig og hos fattig Mand,
 Sa overalt i det hele Land,
 Du ser det saa kostbart, saa fint poleret,
 Du ser det saa simpelt, saa slet fabrikeret,
 Du ser det til Fryd, du ser det til Nytte,
 Du ser det i Slot, du ser det i Hytte.

Det Hele.

Det bringer Tvedragt, Sorg og Smerte
 Til mangt et freidigt og modigt Hjerte,
 Det Angst, Armod og Bæven bringer,
 Det Fryd og Glæde bær paa sine Binger,
 Det kommer farende som Vinden,
 Det kommer listende som Fienden,
 Det kommer ønsket, søgt og hentet,
 Det kommer knusende, skjont ventet.

Oplysning

paa Gaaden i No. 12 f. A. :
 Naalborg.

Rigtig opløst af G. M. P. Lanesboro,
 Minn., og S. J. B., Holden, Minn.

Til Børnenes Jubeloffer

modtaget:

- I Iowa Distrikt: Fra Maria og Hanna Larsen, Story City, Iowa, \$1.00. Fra Clara, Gina og Julius Halvorsen, Marengo, Iowa, 50 Cts.
 I Østlige Distrikt er der sendt direkte til Kasserer Stensland: Børneoffer i Rush River Mgh.s vestre Skoledistrikt ved Lærer D. Ostensen \$ 2.00
 Fra Kolbein, Christian, Carl, Francis, Elisabeth og Agnus Hodde, Trempealeau Valley, Wis., hver \$2 12.00
 La Croix, 1ste Febr. 1881.

J. B. Frich.

Den i No. 1 lovede

Præmie

vil endnu kunne sendes til dem, der inden 1ste Marts d. A. betale i Forstud for Aaret 1881 fra \$2.50 og derover.

J. B. Frich,
 Dr. S, La Croix, Wis.